

4. Af Fleertallet i Udvalget:

Hvis et Tjenestetjyende, ved at arbejde for sin Husbond, kommer til Skade paa Helbred eller Lemmer da skal Husbonden sørge for dets Helbredelse og Underholdning, indtil det efter lovlig Opfyggelse forlader sin Tjeneste.

5. At til § 40 tilføies:

„Naar det ikke selv kan skaffe sig Plads andetsteds.“

6. At i § 41 Ordene „eller at Sygdommen er smitsom“ og „og for Smittens Udbredelse“ udgaae. Imellem „Sognepræsten“ og „erklærer“ indskydes „eller enjanden paa alidelig Mand“.

§ 42.

Det kan ikke bifaldes, at Udkastet vil lade den Omstændighed, at Tyendet døer, have nogen tilbagevirkende og forandrende Indflydelse paa den Retstilstand, hvorunder det lige til Dødstiden levede. Det havde et Krav paa Løn, indtil Tjenesten lovlig hæves; dette skeer ved Døden, og der bør ikke indtræde nogen anden Tilstand end den, som følger af Forholdene. Den sidste Linie skjønes ikke at være nødvendig.

Thalbiizer antager, at det kun er af Billighedsfølelse, og paa Grund af det personlige Forhold til Tyendet, at der betales det Løn under dets Sygdom; men derved begrundes ikke nogen Ret for Dødsboet til Løn for den Tid, hvori Tyendet formedelt Sygdom var ujenstydigt.

Udvalgets Fleertal foreslaaer:

1. at i første Linie Ordet „kun“ udgaaer.
2. at „Tyendet ved Sygdom blev sat ud af Stand til at forrette Tjeneste“ udgaaer, og istedet derfor sættes „Dødsdagen.“
3. at fjerde Linie udgaaer.

§ 43.

Husbondens Død bør Intet forandre i Tyendets Retforhold, og der synes derfor ikke at være tilstrækkelig Grund til at bestemme Andet i dette Tilfælde, end at Tyendet skal

betragte sig som opsagt paa Dødsdagen, saaledes at det i Genhold dertil har sig alle Rettigheder forbeholdt, ligesom det skylder den Afdødes Bo Tjenesteplichtens Fortsættelse indtil Forholdets lovlige Ophævelse. Dnster Arvingerne og Tyendet gienstidigen at komme fra hinanden, da gjælde de almindelige Bestemmelser om Ophævelse af Tyendeforholdet, uden at lovlig Opfyggelse har fundet Sted. Det henstilles til nærmere Overveielse, om ikke Paragraphen helst maatte udgaae; i ethvert Fald maa dens noget utydelige Redaction søges forandret.

§ 44.

Det, som Udkastet her gjør gjældende, strider imod Skik og Brug i enkelte Provindsfer, hvor netop Tyendet anseer sig opsagt, naar der ikke udtrykkelig skeer Aftale om Fornyelse af Tjenesten. Det synes at være det Hensigtsmæssigste, at Paragraphen ganske bortfalder, og Sagen overlades til hvert Steds Betsagt; bestemt Aftale er dog at foretrække for den tause Fornyelse. Ordet „Tyendecontracten“ bør i hvert Fald ombyttes med „Tyendeforholdet.“

Medundertegnede Mau finder dog, at Paragraphens Bestemmelse, skjøndt stridende mod den gjældende Betsagt paa nogle Steder, dog holder saa smukt paa Gnsstandens Værdighed, og at den derfor helst bør blive staaende.

Det foreslaaes af Fleertallet:

principaliter: at § 44 udgaaer,
subsidualiter: at „Tyendecontracten“ ombyttes med „Tyendeforholdet“.

§ 45.

Andet Punctum findes overskødigt og foreslaaes at udgaae.

I 3die Punctum foreslaaes, at Ordene „er Formodning for etc.“ udgaae og ombyttes med: „bør Opfyggelse skee med 14 Dages Varfel“.

§ 46.

Det kan ikke billiges, at der her opregnes en Mængde Tilfælde, som skulle give Husbonden Grund til at affædige Tyendet, uden at der ved dem alle er taget tilstrækkelig Hensyn til, at det dog væsentligen kommer an paa de Omstændigheder, hvorunder, og den